

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év január hó 21. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés büntette **I. r. vádlott és társa** ellen indított büntető ügyben a Nógrád Megyei Bíróság 2008. március 17. napján kelt 7.B.198/2006/75. számú ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában ***részen megváltoztatja.***

A II. r. vádlott börtönbüntetése tartamát **2 (kettő) évre enyhíti**, a közügyektől eltiltást ***mellőzi.***

E vádlott börtönbüntetése végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre ***felfüggeszti.***

A Nógrád Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj. 105/2006/I. számú bűnjeljegyzéken 2., 9., 10., 13., 14., 21. sorszámú, valamint a Bj.105/2006/II. számú bűnjeljegyzéken 16. sorszámú bűnjelek ***megsemmisítését rendeli el.***

A 6., 7., 27., 29., 31., 34., 50., 51., 52., 53., valamint a Bj.105/2006/II. számú bűnjeljegyzék 15. sorszámú bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezését mellőzi és azoknak az ***iratoknál kezelését rendeli el.***

Az elsőfokú eljárásban felmerült 5.408.426,- (ötmillió-négyszáznyolcezer-négyszázhuszonhat) forint bűnügyi költségből a vádlottak egyetemlegesen 1.844.272,- (egymillió-nyolcszáznegyvennégyezer-kettőszázhetvenkettő) forintot, az I. r. vádlott külön **500.666,-** (ötszázezer-hatszázhatvanhat) ***forintot*** míg a II. r. vádlott külön **204.390,-** (kettőszáznégyszer-háromszázkilencven) ***forintot*** köteles az államnak megfizetni. A fennmaradó 2.859.098,- (kettőmillió-nyolcszázötvenkilencezer-kilencvennyolc) forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2007. év február hó 26-27., március 29-április 02., április 23. és május 17-i tárgyalási napokra utalást.

Az I. rendű vádlott által a 2008. március 17. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe *beszámítani rendeli*.

Az I. rendű vádlott köteles a másodfokú eljárásban felmerül 12.000 (tizenkettőezer) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Nógrád Megyei Bíróság a 2008. év március hó 17. napján kihirdetett 7.B.198/2006/75. számú ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és d) pontja szerint minősülő emberölés büntetében állapította meg. Ezért őt 14 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Egyben - és e vonatkozásban az elsőfokú ítéletet fellebbezés nem támadta - az I.r. vádlottat az ellene a Btk. 259. § (1) bekezdése szerinti közveszélyokozás büntetnének vádjá alól felmentette.

A II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 321.§ (1) bekezdése szerinti bűnsegédként elkövetett rablás büntette kísérletében és a Btk. 170.§ (1) és (2) bekezdése szerinti bűnsegédként elkövetett testi sértés büntette kísérletében állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a vádlottak által előzetes fogvatartásban illetve házi őrizetben töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról; az eljárás során lefoglalt nagyszámú bűnjelről akként, hogy azokat részben elkobozta, részben a lefoglalás megszüntetése mellett a sértett hozzátartozójának, a II. r. vádlottnak, illetve további személyeknek rendelte kiadni, illetve megsemmisítésüket rendelte el. Határozott végül a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlottak és védőik enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.734/2007/4. számú átiratában - bejelentve, hogy a nyilvános ülésen részt vesz - mindkét vádlott tekintetében helybenhagyásra tett indítványt.

Átiratában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával széleskörű bizonyítást folytatott le, a bizonyítékok körütekintő és gondos mérlegelésével állapította meg ítéletének tényállását és az indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett.

A vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése törvényes, a bűnösségi körülmények számbavétele hiánytalan és az alkalmazott joghátrányok megfelelőek.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta, azt kiegészítette.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság - pótolva a nyomozás hiányosságait - igen alapos bizonyítást folytatott le, mégsem tisztázta megnyugtatóan az elkövetés körülményeit. Álláspontja szerint védence egyedül nem valósíthatta meg a terhére megállapított bűncselekményt. Vitatta, hogy a vádlottak eredeti szándéka a lopáson kívül az erőszakra is kiterjedt volna, az I. r. vádlottnál lévő bot a sértett köztudomásúan támadó kutyájának távoltartását szolgálta volna csupán. A többszöri zörgetés ténye - melynek következményeként a sértett többször ki is jött a házból - ugyancsak erőszakmentességre utal.

Véleménye szerint a II. r. vádlott nem szavahihető: többször módosította a vallomását az elkövetési időpont tekintetében, ezen túlmenően az eseményeket az általa megjelölt helyről nem is láthatta.

Az ítéletben meghatározott elkövetési hely és mód egyébiránt is aggályos: Az I. r. vádlott valamint a sértett termetét, erőnlétét figyelembe véve, valamint az épület méretei és a terepviszonyok okán a sértett épületből való kirángatása éppúgy nem történhetett meg, mint ahogy a fejre mért ütések, késszúrások sem a támadott elsőfokú határozatban írt módon. Ugyancsak a terepviszonyok miatt a sértett nem dobhatta a petárdákat oda, ahol utóbb azokat megtalálták. Nincs kellő magyarázat arra, hogy a sértett feltalálási helyén miért nem találtak véryomokat; álláspontja szerint nem kizárható, hogy oda őt két személy cipelte. E másik személy ismeretlen volta okán a tényállás felderítetlen. Elmaradt annak pontos meghatározása is, hogy az I. r. vádlott - aki a védői álláspont szerint be sem ment a sértett házába - mikor ment el a helyszínről.

Indítványozta védence nyilatkoztatását, mert ő meg tudná jelölni az elkövető-társat; ezen túlmenően az orvos-szakértő és nyomszakértő ismételt kihallgatására tett indítványt.

Végezetül az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

Az I.r. vádlott a védőbeszédet követően akként nyilatkozott, hogy nem kíván felszólalni.

A II. r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta.

Bár nem ellenezte védőtársa bizonyítási indítványát, az elsőfokú ítéleti tényállást nem támadta. Álláspontja szerint a beismerő vallomást tett védeence szavahihető; kizárható, hogy társát védve bármit elhallgatna, hiszen ő és családja az I. r. vádlott hozzátartozóinak fenyegetettsége alatt, félelemben él.

Védőtársához csatlakozva állította, hogy a bot csak a kutya ellen szolgált volna. A vádlottak közötti előzetes megállapodás csak a pénzszerzésre terjedt ki, a bántalmazásra nem. Amikor a II. r. vádlott észlelte, hogy társa megüti a sértettet, szólt neki, hogy hagyja abba; majd mikor látta, hogy nem tudja megakadályozni a sértett bántalmazását, elhagyta a helyszínt.

Iratokat csatolt annak igazolására, hogy a II. r. vádlott dolgozik, tartósan alkalmazták, ezen túlmenően előadta, hogy védeence a jövőben tanulmányokat szeretne folytatni. Erre is figyelemmel a büntetés olyan mérvű enyhítését kérte, hogy a II. r. vádlottnak már ne kelljen ténylegesen szabadságvesztést töltenie, annak felfüggesztését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban foglaltakkal egyezően fejtette ki álláspontját. Érvelése szerint I. r. vádlott védőjének bizonyítási indítványa a megalapozott ítéleti tényállást támadja, annak elutasítása indokolt.

Érdemben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta mindkét vádlott tekintetében.

A másodfokú bíróság - az alább majd kifejtésre kerülő okok miatt - az I. r. vádlott védőjének bizonyítás felvételét célzó indítványát elutasította.

Az utolsó szó jogán tett felszólalásában az I. r. vádlott azt nyilatkozta, hogy megbánta, amit tett; míg a II. r. vádlott megbánásának, félelmének adott hangot, valamint kijelentette, hogy mindent elmondott, amit tudott.

A II. r. vádlott és védőjének enyhítést célzó fellebbezése alapos.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel megtámadott ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése szerint teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályokat betartva folytatta le.

Kimerítő alaposággal és körültekintéssel tárta fel, majd értékelte a vád tárgyává tett cselekmények kapcsán szóba jöhető valamennyi bizonyítékot.

Maga az elsőfokú bíróság is észlelte, hogy az elkövetésben a megvádolt személyeken túl mások részvétele sem zárható ki.

Erre is figyelemmel valamennyi, a bírói szakban is lehetséges bizonyítási eszközt és eljárást igénybe vett: így a nyomozás során foganatosított helyszíni kihallgatás, szemle mellett maga is tartott helyszíni tárgyalást; azok adatait önmagukban és egymással összevetve igen alaposan elemezte, értékelte. Ugyanígy: valamennyi, a nyomozás során véleményt adó szakértőt és szaktanácsadót meghallgatta;

kiegészítő, nem egy esetben új szakvéleményt szerzett be, és a tényállást az igazságügyi orvos- és nyomszakértő többszöri együttes nyilatkoztatását követően az egymást erősítő, alátámasztó véleményekre alapozottan állapította meg.

Végül a vádlottak cselekvőségének pontos megállapíthatósága, esetleges további személyek részvételének kizárása vagy ellenkezőleg: látókörbe kerülése érdekében további bizonyítást is folytatott. E körben elég utalni a sértett házának felgyújtásával, leégésével kapcsolatos elsőbírói vizsgálódásra; a sértett körme alól nyert váladék - nyomozás során el nem végzett - hemogenetikai szakértői vizsgálatra; az I. r. vádlott elmemegfigyelésére.

Összegzően elmondható tehát, hogy nincs olyan bizonyítási lehetőség, irány, amelyet az elsőfokú bíróság maradéktalanul ne merített volna ki.

Hasonlóan mindenre kiterjedően alapos a feltárt bizonyítékok mérlegelése; és alappal fel nem vethető - ilyenre a védelem sem hivatkozott - hogy bármely kétség a vádlottak terhére nyert volna értékelést. Jól példázza ezt a fellebbezéssel nem támadott felmentő rendelkezés ténye a közveszélyokozás büntette vonatkozásában.

A mérlegelés kapcsán is igen jól szerkesztett elsőfokú határozat elemző értékelést ad minden bizonyítékról.

A védői indítványra figyelemmel kell kiemelni, hogy a helyszíni szemle, majd a helyszíni tárgyalás adatait, a lehetséges tanúbizonyítás - például tanú 1-nek, a szemlebizottság vezetőjének vallomása - és szakértői bizonyítás eredményét az elsőfokú ítélet több mint harminc oldalon keresztül (a 22. oldaltól az 54. oldalig) elemzi. Az orvos-szakértői és nyomszakértői bizonyítás eredményét az ítélet 2.4.4. pontjában veszi számba, az ott írtak a logika szabályainak megfelelők, meggyőzőek, azokkal a másodfokú bíróság is mindenben egyetért.

A sérülések keletkezése kapcsán kétségtelenül nem zárták ki a szakértők annak lehetőségét, hogy a sértettet elmozdították, odébb vitték. Erre azonban konkrét adat nincs, ez pusztán feltételezés. Ugyanakkor a szakértők egyezően és határozottan foglaltak állást abban a vonatkozásban, hogy a sértett sérülései keletkezhetnek ott és olyan módon, ahogyan azt az elsőfokú ítélet az I. r. vádlott terhére megállapította. Fel sem merül ezért, hogy az elsőfokú ítélet e vonatkozásban a Be. 351. § (2) bekezdésében írt bármely hibában szenvedne, melyre figyelemmel a Be. 351. § (1) bekezdése alapján - az egyébként is indokolatlan és szükségtelen - bizonyításnak a másodfokú eljárásban nincs is helye.

Ezért az ítélet tábla - osztva a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját - az irányadó elsőfokú ítéleti tényállást támadó védői bizonyítási indítványt elutasította.

Ugyancsak az irányadó tényállást támadja az a védői előadás, hogy a vádlottak pusztán vagyonszerzési célból, bántalmazási szándék nélkül mentek a helyszínre. Ezzel összefüggésben - is - az iratokkal egyező kellő, alapos és meggyőző mérlegelést ad az elsőfokú bíróság.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által a fentiek szerint hiánytalanul és hibamentesen megállapított ítéleti tényállást a Be. 362.§-ának (2) bekezdés b) pontjában írt körben a másodfokú nyilvános ülésen előadottak és igazoltak alapján csupán azzal egészíti ki, hogy a II. r. vádlott fémmegmunkáló gépkezelőként 2008. június 6. napjától áll alkalmazásban, havi 67.000.-Ft-os jövedelemmel.

Az irányadó tényállásból a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű és a cselekmények minősítése is törvényes.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket feltárta és az I. r. vádlott esetében helyesen is értékelte. A büntetési tételkeretre figyelemmel a kétszeres minősülés okán enyhítésre a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget.

A II. r. vádlott cselekményei önmagukban, vádlott-társa magatartásától elkülönülten vizsgálva nem kiemelkedő tárgyi súlyúak. A járulékos, részesi szerep, a beismerés ténye, a fiatal felnőtt kor (e mellett a büntetlen előélet külön már nem szól a vádlott javára, az arra való hivatkozást a másodfokú bíróság mellőzte) mind a II. r. vádlott büntetésének enyhítése irányába mutat. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a II. r. vádlott az irányadó tényállás szerint a helyszínről eltávozott. E magatartása - amint azt az elsőfokú ítélet a 70. oldal utolsó előtti bekezdésében helyesen meg is fogalmazza - önkéntes elállásként nem értékelhető, mivel egyúttal nem vált megakadályozójává annak, hogy társa a cselekményt folytassa. Nyomatékos enyhítő körülményként azonban figyelembe kell venni.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát a belső arányosságra is figyelemmel 2 évre mérsékelte.

A II. r. vádlott életvezetésében kedvező változás állt be. Dolgozik, jövedelemmel bír, meg nem cáfoltan pozitív jövőképpel rendelkezik. Így van alap annak feltételezésére, hogy a büntetés a célját annak végrehajtása nélkül is eléri.

Ezért és a javára szóló fentebb már hivatkozott enyhítő körülmények okán az ítélet tábla alkalmazhatónak tartotta javára a Btk. 89.§-ának (2) bekezdésében írtakat és a (3) bekezdés alapján a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette.

Ez utóbbi rendelkezésre figyelemmel - törvényi feltétel hiányában - mellőzte a közügyektől eltiltás kiszabását.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelek tárgyában az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen rendelkezett.

Az időközben megszületett BH. 2008. 296. számú eseti döntésben foglaltak szerint azon tárgyak, amelyeket a büntetőeljárás során a nyomok megőrzése, láthatóvá tétele, szakértői vizsgálat alá vonhatósága, ezáltal bizonyítékként felhasználhatósága érdekében készítenek, a bűnügy iratainak részét képezik, s így lefoglalásukra, az érdemi döntést követően az elkobzásra vagy megsemmisítésük elrendelésére nem kerülhet sor. Erre figyelemmel azoknak az iratoknak való kezelését rendelte el a másodfokú bíróság.

A jelen konkrét esetben ez annál is inkább indokolt, mivel változatlanul nem zárható ki a vádlottakon túli elkövetők személye.

Emellett egyes, vérrel szennyezett és sérült ruhaneműk kiadását mellőzve azok megsemmisítéséről döntött az ítélőtábla.

Végezetül pótolta a Bj.105/2006/I/15. sorszámú bűnjelre vonatkozó elmaradt rendelkezést.

A másodfokú bíróság egyrészt összegezte az eljárásban ezideig felmerült bűnügyi költséget.

A kirendelt védő eljárása révén felmerült, valamint a csak az ő személyüket érintő egyes szakértői, szaktanácsadói díjakat, végül a kizárólagosan az ő elkövetői magatartásukkal kapcsolatban előállt költségeket a vádlottak külön-külön viselik. Ezek Az I. r. vádlott esetében a költségjegyzék 1, 2, 4, 5, 8, 9, 10, 21, 22, 24, 26, 32, 37, 38, 40, 43, 44, 45, 47, 48, 49, 51, 52, 54, 56, 57, 58 tételeit; míg a II. r. vádlott esetében a költségjegyzéknek részben a 6, valamint a 12, 13, 15, 16. tételeit érintik. Egyetemesen viselik a vádlottak a sértett vizsgálatával, ujjnyom-szakértői vizsgálatokkal és tanú- szakértő megjelenésekkel felmerült költségeket: költségjegyzék 14, 17, 19, 20, 23, 25, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 41, 42, 46, 50, 53, 55. tétele.

Végezetül a vádlottak személyével, cselekvőségükkel összefüggésbe nem hozható költséghányadot - költségjegyzék 3, 4, részben a 6, 7, 11, 18, 39. tétele - az állam viseli.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy ülnökváltozás folytán megismételte az eljárást, a korábbi, 2007. év február hó 26-27., március 29-április 02., április 23. és május 17-i tárgyalási napokat ítéletének bevezető részében feltüntette. Azokat a másodfokú bíróság mellőzte.

Az I. r. vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatást töltött, mely időt a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság beszámítani rendelte a kiszabott szabadságvesztésbe.

A Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte e vádlottat a másodfokú eljárásban a kirendelt védelem folytán felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélőtábla a fenti indokok alapján az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§-ának (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyebekben azt a Be. 371.§-ának (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, a 2009. év január hó 21. napján

. Magócsi István sk.

a tanács elnöke
Dr. Székely Ákos sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Nógrád Megyei Bíróság 7.B.198/2006/75. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.177/2008/10. számú ítéletében írt változtatásokkal az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében 2009. január 21. napján jogerőre emelkedett és a II. r. vádlottra kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, a 2009. év január hó 21. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő